№ 123: РАНОК ВОСКРЕСІННЯ

Тема номера: Ранок Воскресіння

РЕДАКЦІЯ VERBUM

30 КВІТНЯ 2025

Шановні читачі! Великодній час — це одна з літургійних вершин року, коли ми особливо глибоко переживаємо близькість із Христом, який страждав, помер і воскрес, щоби спасти людство. Після цих насичених днів, фінальний акорд яких лунає в Зісланні Святого Духа, до нас поволі повертається буденність — навіть літургійний період, який настає після П'ятдесятниці, називають звичайним. Однак наслідки Христової Пасхи не завершуються з великоднім періодом, вони наскрізь пронизують наше життя й наповнюють його новими сенсами. І в цьому випуску «Вербуму» ми хочемо поговорити про те значення, яке Воскресіння має щодня, повсюдно, для кожної людини.

Клод Лоррен, «Noli me tangere», 1681 рік

Почнемо з початку, точніше, з одного з початків — у цьому випадку української літератури. Ольга Чапля пише про «Слово про Закон і Благодать», перший датований твір нашого письменства, який, імовірно, був оприлюднений — прочитаний вірним у храмі як проповідь — саме на Великдень. «В українській літературі спочатку було Слово, яке віршем із завершального євангельського читання на Воскресіння стверджує, що “Благодать же та істина прийшла через Ісуса Христа”».

Думку про благодать розвиває текст кардинала Крістофа Шенборна про наше покликання до святості. Кардинал нагадує про виправдання та благодать, які ми здобули жертвою Христа, і, спираючись на папську промову з канонізації отця Піо, пропонує кілька дороговказів на шляху до остаточної мети: «Святий — це людина, яка втілила в життя образ Божий, який вона носить у собі. Цей образ, так би мовити, розвивається, повністю виявляючи свою схожість з прообразом. Святий — це живий образ Божий».

У наступному тексті Якуб Гонцяж OP розмірковує про наслідки Воскресіння для кожної

конкретної особи як дитини Божої та всіх нас разом як людської спільноти. «“Мій Тато — Бог”. Це означає також, що ми ніколи не будемо сиротами, бо наш Отець вічний. Ба більше, усе багатство безконечного Бога — наша спадщина… Від того, що інша людина молиться “Отче наш” іншою мовою чи в іншій, ніж моя, спільноті, вона не перестає бути моїм братом».

Ірина Максименко замислюється над питанням, на жаль, занадто актуальним зараз для всіх українців: як впливає на наше життя те, що хтось — не тільки Хтось на хресті, а й отой хтось із малої літери, так само звичайна людина, як ми, — помирає за нас? І йдеться «не лише про військових та їхні родини… Дніпровські лікарі, харківські рятувальники, київські працівники електромереж. Прифронтові поштарі та працівники соціальної сфери… Усі вони й багато інших живуть фактично “попри” власні потреби, щоби інші могли дбати про свої».

На завершення випуску нагадаємо вам два архівні тексти, які з різних боків підходять до повсякчасної присутності Воскресіння в житті вірян. У першому з них отець Кшиштоф Поросло придивляється до оприсутнення смерті й воскресіння Христа в Літургії. У другому Петро Октаба OP говорить про Ісуса як Пасхального Агнця, що сповнює всі жертви Старого Завіту.

РЕДАКЦІЯ VERBUM 30 КВІТНЯ 2025

Warning: count(): Parameter must be an array or an object that implements Countable in **/home/kairosbo/verbum.com.ua/www/wp-includes/post-template.php** on line **284**